

хвърлятъ. И ти му бѣше подъ ржката. Човѣкъ който се бори за правдината, желѣзна му е думата.

Правъ е дѣдо Златанъ. Ходилъ по свѣта додето краката му се изходятъ и очитѣ му се изгледатъ. Знае той. Ами азъ — кипи въ главата ми и приказвамъ, каквото ми смахне. И нося въ торбата си гущери да плаша воловарчетата съ тѣхъ. И съмъ се заплесналъ подиръ Ганка, и съмъ се разперилъ съ батя Андрия да се мѣря.

— Дѣдо!

— Ей.

— Нищо ли нѣма да стане отъ мене?

— Нали виждашъ — козарь.

— Козитѣ ли? — Азъ ще ги изколя, или ще ги натиря по долищата да ги одрѣнатъ вълцитѣ.

— Тѣй, амче какъ! Видишъ ли ти Монката!

Азъ скачамъ, вземамъ си абичката и трѣгвамъ надолу. Присмива ми се. Нека се присмива.

— Чувай, да станешъ утре рано, когато квацката подбере пиленцата си надъ черковскитѣ могили, да наскубишъ вѣжа за цѣлъ день.

Иде ми да извикамъ, че азъ, намѣсто вѣжа за снопи, ще наскубя вѣжа да избеса всичкитѣ... ама, какъ ще се подхлѣзна. Не зная защо винаги приказвамъ туй, което не е. И нося въ торбата си гущери. Да има край мечки да нося, че старитѣ да се разтреперятъ, когато имъ покажа нѣкоя рунтава, озжбена.